

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. IV. Quantâ in Deum fiduciâ omnes Sancti fuerint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

viderat, non exparit, non exclamavit: Absit hoc Domine, tu magis dic, quid me facere velis. Sic enim decet, sic omnino dignum est, non meam a te, sed à me tuam queri & fieri voluntatem. Sic profecto, sic multorum usque hodie pusillanimitas & perperitas exigit, ut ab eis queri oporteat: Quid vis ut faciam tibi? non ipsi quarunt: Domine quid me vis facere?

Hæc porro, de qua loquimur, fiducia in Deum, diu non stabit, nisi eam Patientia firmet ac Perseverantia. In templo Salomonis duæ erant columnæ, quarum illa Jachim, hæc Booz dicta. His columnis duabus Patientia & Perseverantia optimè conferuntur; his pilis fulcenda est fiducia. Nimiam tristitiam reprimat Patientia: Perseverantia non nimis longum est, quidquid tempore clauduit. His basibus attollens sese in Deum fiducia, sicut mons Sion non commovebitur in æternum.

CAPVT IV.

Quantà in Deum fiducia omnes Sancti fuerint.

Christiani sanguinis vera nobilitas est, Deo in rebus arduis fidere, & illo solo niti. Hic animus nobilis & generosus, hic magnus & excelsus est, qui Deum maxime fideat, cum maximam caput calamitatem. E stripe hac nobilissima complures sanctissimi viri prodierunt.

§. I.

Tacebo Abraham, qui Deo fretus, contra spem in spem credidit, qui in repromissione Dei non hastitavit diffidentia, sed confortatus est fide, dans gloriam Deo; plenissime scien, quia quacunque promissit, potens est & facere: qui filium unigenam divine voluntati mactare non recitavit, qui cum trecentis octodecim vernis quatuor reges aggressus vici, summam in Deum fiducia. Tacebo Josephum Egypti protegem, qui toties ad extremas devolutus angustias, animo tamen non cecidit, erat enim cor eius fiduciam habens in Domino. Moses Deo nixus quæ prodigia non paravit? universos Egypti exercitus uno maris sepulchro clausit. In Amalecitano bello pro omni curuli tormento virgam habuit, sic enim Imperator tem affatus: Elige viros, inquit, & pugna contra Amalec: cras ego stabo in vertice colli, habens virgam Dei in manu mea. Obstupescendum! Moses, stans velut spectator otiosus, totos profertur exercitus. Moses Panoplia fuit Dei virga, & in Deum fiducia. At verò Josue dux belli, inaccessibilis profus fiducia pollens ausus est imperare soli, ac dicere: Sol contra Gabaon ne movearis. Stetit itaque sol in medio cali, & non festinavit occumbere spatio unius diei. Non fuit antea & postea tam longa dies, obediens Domino voci hominis, & pugnante pro Israël. Ita brevi totius Palæstinæ reges expugnati. Quid hoc aliud, quam eos omnes, qui in alios habent imperium, monere, ut fiduciam locent in solo Deo, qui animos hominum versat, jubetque summa, ima, medio cursu sistere? Quid de Calebo memorem? qui tanta fuit in Deum fiducia, ut tot centenis hominum millibus variè tumultuantibus, unus ille, animosè obstitens proclamaret: Nolite rebelles esse contra Dominum; neque timeatis populum terræ hujus, quia sicut panem, ita eos possimus devorare; recepit ab eis omne presidium: Dominus nobiscum est, nolite metuere. Et quantæ in Deum fiducia fuit Gedeon, ad tritum potius quam ad militiam educatus, qui cum trecentis viris tot hostium millia & invadere est ausus, & vincere.

Porro rex Ezechias ingenti plenus fiducia non tantum quindecim annos vite suæ auctarium impetravit, sed & in hujus rei testimonium, Solis umbram per decem lineas revocavit. Sicut autem Josue solem stetit, ita Ezechias solem retrogit trinare prorsus immenso. Nimirum animus Deo fidens, Deum impellit, ut Or-

bem turbet & naturas mutet. Sed num hoc tam grande prodigium est decem lineis reduci solem? rem paucis aperiam. Si Ptolemæo credimus, sol in æquinoctio unâ horâ percurrit 365223. hoc est, trecenta sexaginta quinque millia, ducenta viginti tria milliaria Belgica, five leucas, quarum singulæ horam unam exigunt. Sol ergo cum decem lineis, seu, quod idem, decem horis recessit, tres milliones, five, trices sexies centena millia, quinquaginta duo millia, ducenta triginta milliaria confecit currendo. Miraculum inauditum! idem tamen tam facile fuit, & si sol retraheretur funiculo. Et hoc Ezechias potuit fiducia, quæ Sennacheribo Hierosolymis imminente, prius cilicium quam lorica m suavit induendum; quo armatus Ezechias primus ipse templum adiit, & populum ad preces & fiduciam concipiendam hortatus: Viriliter agite, inquit, & confortamini: nolite timere, nec paveatis regem Assyriorum, & universam multitudinem &c. Cum illo enim est brachium carneum, nobiscum Dominus Deus noster, qui auxiliator est noster, pugnatque pro nobis. En plenissimam fiducia adhortationem! Qui verò factum quod miser Sedecias nil simile patrarit, cum tamen ei copiosior quam Ezechias miles fuerit: Hoc ipsum hunc regem perdidit; sui viribus plus æquo tribuit & peritit, confidens super baculum arundineum constructum; Isai. ca. 36. cui firmix fuerit homo, intrabit in manum ejus, & perforabit eam.

§. II.

En hoc etiam est quod optimum illum regem Asam Asæ perdidit. Triginta sex annis præclarissime se gessit Rex Asa, ob id Deo charissimus: demum collectam gratiam effudit omnem, ob unam hanc noxam, quod humanis viribus fuisset confusus. Quamvis hoc Asæ factum, si ad humanæ rationis amissum examinetur, videri possit minime damnum. Quid enim hoc mali? Regi Syriæ Benadado submisit aurum, & ejus rei rationem addens: Fœdus inter me & te est, aiebat, pater quoque meus & pater tuus habere concordiam: quamobrem misi tibi argentum & aurum, ut rupto fœdere quod habes cum Baas, a rege Israël, facias eum à me recedere. Quid hic obsecro inquit? Nihilominus Hanani propheta liberè objurgans Asam: Quia habuisti, ait, fiduciam in rege Syriæ, & non in Domino. Deo tuo, idcirco evasit Syriæ regis exercitus de manu tuâ. Oculi enim Domini contemplantur universam terram, & præbent fortitudinem his qui corde perfectio credunt in eum. Stulte igitur egisti, & propter hoc ex præsentis temporis, adversum te bella consurgunt.

Idcirco Jobus: Si vidi Solem, inquit, cum fulgeret, & Lunam incedentem clarè, & latatum est cor meum in abscondito, & osculatus sum manum meam ore meo. Bona, inquit Gregorius, quæ fecit sic narrat, ut ea Deo adscribat. Non solebat Jobus industriae suæ gratulari, nec manus suas dissuaviari, neque enim in se suæque dominatione, sed in Deo fiduciam omnem collocabat. Ita Carolus V. Imperator Augustus verè Pius, verè Felix dicere solebat: Veni, Vidi, sed Vicit Deus.

Regem Hebronis David ad tantum sanctitatis fastigium evexit summa in Deum fiducia; hac ille virtute pollebat, si ullus mortalium. Inspice psalmos, & mecum senties. Quam ille assidue, & ore & pectore versabatur hæc talia: Dominus illuminatio mea & salus mea, quem timebo? Quoniam in te eripiar à tentatione.

Jonas in certi cavo delitescens, jamque ultimæ lineæ admorsus, nihilominus tamen velut in tutissimâ navi preces concipere, nec unquam aut usquam melius fiducia virtutem exercere potuit: Et oravit Jonas ad Dominum Deum suum. Precibus & votis ubique locus est. Quid ergo precatus? Circumdede runt me aque usque ad animam, inquit, abyssus vallavit me, pelagus operuit caput meum: Veruntamen rursus videbo templum sanctum tuum. En fiduciam ingentem! ita Daniel inter impositos leones, ita tres Hebræi

brai iuvenes in Babylonis flammis plenas fiducia preces Deo allegarunt.

Tobias in hoc genere admirandus. Facultates, & patriam, & oculorum usum perdidit, egenus, & exul, & cecus, fiduciam tamen retinuit tenacissimè. Et licet tam cognati, quam uxor, & parentes ipsum iriderent, dicebantque: *Vbi est spes tua pro qua elemosinas & sepulturas faciebas?* manifestè vana facta est spes tua, ipse tamen eos increpans: *Nolite ita loqui, aiebat, quoniam filii Sanctorum sumus, & vitam illam expectamus, quam Deus daturus est his, qui fidem suam nunquam mutant ab eo.* Hæc ei fiducia, & facultates, & patriam & oculorum usum restituit, & premium insuper contulit æternum.

Tob. cap. 2.
v. 16. & 18.

2. Tim. c. I.
v. 12.

Et quantus hac virtute Tarfensis Paulus, qui sapius seipsum quasi fuens, nihilominus: *Scio*, inquit, *cui credidi, & certus sum quia potens est depositum meum servare in illum diem.* Hac armatus fiducia nullum aut laborem, aut periculum horrebat; per faxa, per gladios, per tela, per ignes ruebat, ope divina nixus, & in Deo suo sapius ferreos etiam muros transgrediebatur.

§. III.

Inter feminas hac virtute admirabiliter excelluit Juditha, facinus ausa inauditum. Cum enim consilium cepisset trucidandi Holofernis, precibus ardentissimis suam in Deum fiduciam accendens: *Subveni*, aiebat, *quæso te Domine Deus meus mihi vide. Tu enim fecisti priora, & illa post illa cogitasti, & hoc factum est quod ipse voluisti.* Omnes enim via tue paratae sunt, & tua iudicia in tua providentia posuisti. Non in multitudine est virtus tua, Domine, neque in æquorum viribus voluntas tua est, nec superbi ab initio placuerunt tibi, sed humilium & mansuetorum semper tibi placuit deprecatio. Deus colorum &c. exaudi me miseram, deprecantem, & de tua misericordia presumptentem. Ex eadem obstupescenda fiducia illud Holoferni respondit: *Vivit anima tua, domine meus, quoniam non expendit omnia hac ancilla tua, donec faciat Deus in manu mea, hac quæ cogitavi.* Cumque jam ante lectum temulenti Holofernis staret, lacrymas præcelsæ filatio fundens: *Confirma me*, inquit, *Domine Deus, ut hoc quod credens per te posse fieri cogitavi, perficiam.* Perfecit felicissimè. Jamque Bethulie portis recepta, in primas has voces erumpens: *Laudate Dominum Deum nostrum, qui non deseruit sperantes in se.*

Non quod in Dei cognitione, quam unicuique Eternitatis Nunc meretur, sit prius & posterius, sed quod res aliis aliæ sint posteriores. Judith. c. 9. diversis v. Cap. 21. v. 4. & cap. 13. v. 7. & 17.

Dan. cap. 13. vers. 35.

Huic iure accensetur Susanna, nobilissimum & Pudicitie, & Fidei specimen. Hæc cum ad capitis supplicium, & laxatiles nimbos jam duceretur, flens suspexit ad cælum: *erat enim cor eius fiduciam habens in Domino.* Nec frustra: omnium calculo, Daniele iudice, omni crimine liberata est.

Hæc non inferior Esther, rem magnam aggressa, per hancitidem in Deum fiduciam. Lex erat in Assueri aula, ut si quis ad regem ingrederetur non vocatus, morte id lueret, nisi rex virgam auream protendisset, in signum clementie. Cum verò Estherem hinc Mardocheus afflatis precibus urgeret, ut regem adiret, illinc obstaret lex & terreret, hoc demum in consilium: *Judei omnes iussi sunt triduum totum inter preces & jejunia exigere: quod idem & Esther fecit cum suis virginibus: Triduo sic exacto, Regina fiduciam in Deum amplissimam concipiens, ingressa est ad regem pro sua gente deprecatura.* Ex voto cesserunt omnia.

Si novæ legis sanctissimos quosque viros feminasque considerem, mirâ in Deum fiduciam claruisse omnes reperio. Ex tot millibus unicum produxisse testem satis fuerit. Anno Christiano millesimo sexagesimo tertio, testibus Bertholdo abbate Urspergeni, & Desiderio abbate Cassinensi, litteris item civium Florentinorum ad Alexandrum Pontificem datis, Florentiæ grave ortum est dissidium inter populum, & urbis Antistitem Simonie accusatum. Plebs omnia sui Præfulis sacra execrabatur. Hinc sine sacramentis obibant plurimi;

Baronius tom. 11. anno 1063.

Petrus Damianus dissidentes partes componere nitabatur, sed frustra. Demum pro illius ævi more iudicium commissum est igni, hoc modo: Petrus monachus Joannis Gualberti discipulus, vir modestissimus, & miræ in Deum fiduciæ, ipsis Cineribus peractâ re divinâ, lineam sacerdotis vestem indutus, manu crucem præterens, nudis pedibus luculentum ignem per certa spatia extensum ingressurus, sic cepit precari: *Domine Jesu, misericordiam tuam implo ro, ut si Petrus Florentinus episcopus pecuniâ sedem occupavit, tum ea salus, in hoc tremendo iudicio, ad me adjuvandum festines, meque illæsum vestigiis non aductis conferves, sicut olim tres iuvenes in fornace Babylonica servasti.* Dixit, & ignem illæsus transiit; jamque egressurus, strophium transfuerit sibi excidisse advertens, animosè rediit, & illud sustulit. Hinc PETRVS IGNEVS est dictus. Hic vir quamvis è nobilissimâ stirpe Aldobrandinorum oriundus, tam submissi tamen & Deo fidentis animi fuit, ut prædis sui Gualberti iussu pecoris custodem agere non recusaret. Sed quia virtus ab infimis solet eminere, à petore Petrus, & à pedo ad tiam evocatus, Præpositum egit, post Abbatem; inde Episcopus, ab hoc Cardinali lectus est.

§. IV.

Viversè de viris feminisque omnibus vitæ sanctimoniam præcellentibus affirmari potest: *Cor eorum erat fiduciam habens in Domino.* Singulare id fuit Catharina Senensis. Hæc, licet verborum ceteroqui parvissima, cum de fiducia in Deum sermonem mittere cepit, nulum pæne dicendi finem reperire, aut si alios de hac virtute differentes audisset, nunquam satiari potuit audiendo: per diu & pernox steterit ad hos tales de fiducia sermones attentissima. Jure merito; nullus speravit in Domino & confusus est.

Bernardus cum gravi morbo afflictus, extremum jam pæne spiritum traheret, visus est ad Dei tribunal stare. Adfuit autem & Satan ex adverso, & virum improbit accusacionibus incurfavit. Ubi sua omnia excutus fuit accusator, & jam Bernardo pro se dicendum esset; hic cepit perorare fiducia ingenti: *Fateor, nec mihi nec meis actionibus deberi cælum; tanto præmio indignissimus sum.* At verò duplici iure Dominus meus id obtulit, & Patris hereditate, & Crucis persequutione; altero ipse contentus, alterum mihi donat. Ab hoc dono me quoque illius regni heredem fore confido. Pudet ergo ad hanc vocem adversario, & conventu soluto, Bernardus ad se rediit.

Hugo, Lincolnensis Præful, vir integerrimus nocte quadam gravibus curis infestatus, cum eas excutere non posset, turbati animo cepit. At primo mane ad se rediens, & altum ingemiscens: *Heu*, inquebat, *graviter deliqui, quod non uti hominem Christianum decet omnem caram super Dominum, juxta propheta monita, jactarem.*

Nec illud silentio involvendum. Dux Saxonie Fridericus II. cognomento Placidus, Anno Christiano millesimo quadringentesimo sexagesimo quarto obiit. Hic princeps aliquot ante obitum annis, Friderico Comite stirpe Antistiti Magdeburgico liem, & ab eâ bellicum cepit movere. Quod ut prudentius gereret, & cuncta cederent felicius, exploratorem militum, qui de apparatus bellico & consiliis advertat partis cognosceret. Factum: exploratis omnibus renuntiatum est, nil opportunum bello parari, sed nec militum scribi: Antistitem præterea dixisse, causam se commissurum Deo, qui pro servo suo arma fumeret. Hoc ut Elector audivit: *Alius*, inquit, *insaniat, & bellum inferat ei, qui confidit causâ suâ futurum Deo defensor.* Laudandus Præful, qui Dei patrocinio fides est: laudandus Princeps qui politis armis Deum veritus est adversarium.

§. V. Elca-

S. V.

Elcearius Comes, notæ sanctitatis vir, eâ in Deum fiducia pollebat, ut periculis omnibus iter excel-
sior: quod vel inde potest liquere. Mari se commiserat
Elcearius, Neapoli cum familiâ totâ Provinciam repe-
turus. Dum vela facit, infremit mare, ventis commo-
tum. Franguntur arbores, rumpuntur funes, excutuntur
gubernacula, deferuntur remi, clamoribus incompo-
sitæque ululatibus omnia complentur, oculis moris præ-
sensillima obverfabatur; qui in navi erant, spirare tan-
tùm, sperare nihil ampliùs: certè vultu omnes jam um-
bræ ac manes erant, nec jam aliud deesse videbatur,
quàm navim sepeliri aquis. Solus Elcearius posita for-
midine constabat sibi, eadem illi serenitas, idem oris co-
lor, eadem mentis malicia. Nam dum alii cum iratis flu-
ctibus luctabantur, ille suaviter cum Deo agebat, & cælum
fatigabat precibus. Interim venti profuere, maris
ira derumuit, paulatim vox & sensus metu exanimatis
redit. Tandem subductâ in portum navi, nonnullos
suis gravior inculcavit Elcearius, quod clamoribus & la-
crynâ satis ostendissent, perexigâ sese fiduciâ in Deo
niti, nimiumque à morte abhorreret. Scorum autem
Dolphina conjux interrogabat Elcearium, an ipse solus
in tam præfenti periculo desisset esse homo, & mortem
tam vicinam non timuisset? Cui ille: Totum me, inquit,
divinæ voluntati tradidi, paratus, si, salvis omnibus, so-
lus haurierit fluctibus. Hoc est, quod Hebræus Sapiens
monuit: *Habe fiduciam in Domino, ex toto corde tuo.* Por-
rò qui hac fiduciâ sunt vacui, humana tantùm circum-
spiciunt, omniâque humanis viribus metiuntur. Et ferè
contingit ut hos in manu consilii sui destituat Deus:
hinc illi frustra irritoque conatu magna expectant, & in-
miserâ spe languentem trahunt animam, & plerun-
que infelici eventu humanas has cogitationes claudunt.
Contrâ verò nostra in Deum fiducia, divinæ bene-
ficientiæ potentissima est conciliatrix. Gaudet Deus be-
neficio dandis, & munificentie sue dona spargit in eos præcipuè
qui in magnam exurgunt fiduciam. Quod si Deus munificam
suam manum contrahat contineatque, nec liberalitatis sua
nubem explicet, aut non nisi per lentissimâ stillicidiâ depluat,
tacitus secum cogitet homo, quis caelestem illam nubem, pen-
dulam semper pronâque paratâque in imbres, sicaverit sit-
teritque: se, inquam cogitet, delicta sua, reporem, languorem-
que suum, maxime verò suam in Deum diffidentiam accuset, in
novam exurgat fiduciam, & pro stillicidiis nimbo speret. Impe-
dimentis enim sublatis nunquam non pluit ille nubes: nec in
speratis imbres, sed toto cælo flumina mariâque jaculantur,
ut anhelant validumque fiduciâ pectus munificentie sue sepe-
liant aquis. Non enim sponsionibus quàm factis locupletior est
Deus. Etiam montes promissis transferendos, mortuos ad vi-
tam revocandos. Audeat proinde sperare homo; majora, qui po-
test, largietur Deus.

Benedictus vir qui confidit in Domino, & erit Dominus fidu-
cia ejus: Nullus speravit in Domino, & confusus est.

CAPUT V.

Quantis præmiis Deus humanam in se fidu-
ciam remuneretur.

Multis equidem opitulatur galea in capite, lorica
in pectore, anchora in æquore: multi nihilomi-
nus galeâ operi perimuntur, lorica trahuntur, an-
chora instructi merguntur: At verò qui confidunt in Do-
mino, sicut mons Sion, non commovebuntur in æternum. Nam
uti Sionis rupem nulli turbinum incurfus, nulli flu-
etum assultus loco moverint; non tantùm quia mons
est, sed quia mons Deo sacer est: ita hominem illum
nullus ærumnarum impetus subvertit, qui verè con-

A fidit in Domino, cupitque divinæ voluntati in omni-
bus parere.

Hæc in Deum fiducia, est galea nullis rumpenda vul-
neribus, est lorica nulli penetrabilis telo, est anchora
nulli obnoxia naufragio. Hanc, sicut anchoram habemus *Hebr. cap. 6.*
anime tutam ac firmam. v. 19.

S. I.

Observavit Orbis Ecclesiastes Paulus, quorundam
è suis fiduciam vacillare, tanquam si spe vanâ la-
tarentur: hos animùm pusillanimes instruendos ratus:
Teneamus, inquit, spei nostræ indeclinabilem confessionem. No-
lite itaque amittere confidentiam, quæ magnam habet remun-
erationem. Patientia enim vobis necessaria est, ut voluntatem
Dei facientes, reportetis promissionem. Adhuc enim modicum
aliquantulùmque, qui venturus est, veniet & non tardabit. Er-
go, nolite amittere confidentiam, quæ magnam habet remun-
erationem.

Et prima quidem hujus remuneratio ista est: Fidu-
cia hæc neminem fallit aut pudore afficit. Spes non con-
fundit. Fallax illa rerum humanarum fiducia millies de-
cipit, nec tamen cautiore efficit deceptos. Pulchrè
Plato: Spes mortalium, inquit, somnia vigilantium, aut po-
tius desiderantium. Anno Christiano millesimo octo-
gesimo quarto, Odo antistes Guilielmi Angliæ regis
frater, sortilegorum vaticiniis inductus, proximum à
Gregorio VII. Pontificem se futurum credidit, & ut
viam sibi muniret ad hoc solum per argenteos gradus,
pecuniam per nefas undecunque contraxit, jamque
Romanis arcibus spe imminens, à fratre Guilielmo in
carcerem conjectus est, ubi totum exegit triennium: hoc
scilicet solum huic spei debebatur. Nec unquam Odo
Romanam tiam suam capite recepit. Ita multis aliis
spes sua dedecori est & damno. Spes impij tanquam lanu-
go est, quæ à vento tollitur: & tanquam spuma gracilis, quæ à
procœli dispergitur: & tanquam fumus, qui à vento diffusus
est: & tanquam memoria hospitij unius diei prætereuntis. Spes
ac fiducia in Deum nulli mortalium probro est: Spes
non confundit. Scitote, quia nullus speravit in Domino, & Eccl. cap. 2:
confusus est; quis enim permansit in mandatis ejus, & dereli-
ctus est: aut quis invocavit eum, & desepxit illum? In hanc
fiduciam regius psalmes sese attollens: In te, Domine spera-
vi, ait, non confundar in æternum. Scitè Augustinus: Quis
est, inquit, qui confunditur? qui dicit, ego quod sperabam non
inveni, non immerito. Sperabas enim de te, aut sperabas de ho-
mine amico: maledictus autem qui spem suam ponit in homine.
Confunderis, quia sefellit te spes posita in mendacio: omnis enim
homo mendax. Si autem ponas spem tuam in Deo tuo, non con-
funderis; quia ille in quo spem posuisti, falli non potest. Spes non
confundit.

Hic tu mihi obsecro, fiduciam Moïsi, quàm ea pu-
defacta non sit expende. Cùm Hebræi ex Ægypto di-
gressi, in arcem omnes conclusi essent, (jam enim à
tergo hærebat hostis Pharaos, in oculis montes & mare
fugam omnem negabant.) Moïses in has preces effusus
dicitur: Domine, tuum est hoc mare, tuus & moïsi qui
nos claudit: & hic potest te jubente aperiri, aur in pla-
nitiam solvi, potest & mare in terram verti: possumus
& nos per aërem sublimes effugere, si nos ita servari ti-
bi placeat. Hæc precatus, mare virgâ percussit, quo
repentè scissum transiit expeditissimum iter mon-
stravit. Spes non confundit. Primum igitur fiduciæ munus
est, Non fallere.

S. II.

Altera ejusdem fiduciæ remuneratio est, Maxima
vita tranquillitas. Qui Deo seriò fidit, officia sua,
quamvis latissime pateant, sine tumultu obit, etiam in-
ter adversa lætus. Latentur omnes qui sperant in te, Domi-
ne. Spe enim salvi facti sumus. Beati omnes qui, confidunt in
eo. Augustinus pro more suo, pulcherrimè, in verba
psalmi: